

Περιμένοντας – για πόσο ακόμη; – τον «από μηχανής θεό»

του Αλέξη Αρβανιτάκη

(Βιταμίνη Ο, τεύχος 35, Ιούνιος 2004)

Όταν ήδη σε εννέα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχουν θεσπιστεί νόμοι με τους οποίους προστατεύονται τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, στην Ελλάδα μια τέτοια προοπτική εξακολουθεί ακόμη να φαντάζει πολύ μακρινή. Οι λόγοι γι' αυτό, είναι γνωστοί και έχουν πολλές φορές επισημανθεί.

Παρότι το ζήτημα άπτεται των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, γεγονός που το καθιστά κατεξοχήν πολιτικό, ισχυροί παραπολιτικοί κύκλοι που έχουν καταστεί κράτος εν κράτει, όπως το εκκλησιαστικό κατεστημένο και τα διαπλεκόμενα Μ.Μ.Ε., τα οποία ασκούν τον εξ ορισμού αντιδραστικό ρόλο τους στο κοινωνικό γίγνεσθαι, με αποτέλεσμα να λειτουργούν ως τροχοπέδη και για πλήθος άλλων θεμάτων που τίθενται στα πλαίσια της σύγχρονης πραγματικότητας και απαιτείται να διευθετηθούν άμεσα, τουλάχιστον για λόγους κοινωνικής δικαιοσύνης αν όχι στοιχειώδους δημοκρατικής νομιμότητας, αποτελούν σαφέστατα τους πρωταρχικούς παράγοντες που πρέπει να ξεπεραστούν. Πώς, όμως, μπορεί αυτό να καταστεί δυνατόν, χωρίς την απαραίτητη πολιτική βούληση από μέρους της πολιτείας; Και πώς μπορεί να υπάρξει πολιτική βούληση, χωρίς προτροπή από την κοινωνία ή, έστω, από εκείνες τις κοινωνικές ομάδες που είναι προφανές ότι θίγονται; Είναι ξεκάθαρο πως εδώ βρίσκεται η ουσία του προβλήματος.

Η ελληνική ομοφυλοφιλική κοινότητα, που είναι υπαρκτή, παρόλο που –εκτός από λιγοστές εξαιρέσεις– περιορίζει τη δράση της στο κοινωνικό περιθώριο, και περισσότερο πολυπληθής απ' όσο ορισμένοι θέλουν να πιστεύουν, φαίνεται πως αδυνατεί ή, πράγμα που φαντάζει ακόμη πιο απαισιόδοξο, πως δε θέλει να καταλάβει ότι τίποτα δε χαρίζεται. Σε όποια από τις χώρες εκείνες, στις οποίες ήδη έχουν θεσπιστεί νόμοι που κατοχυρώνουν τα δικαιώματα των ομοφυλόφιλων, θελήσει να αναφερθεί κανείς, θα διαπιστώσει πως, αντίθετα με ό,τι εξακολουθεί να συμβαίνει εδώ, προηγήθηκαν μακροχρόνιοι και σκληροί αγώνες από την πλευρά των οργανωμένων ομοφυλοφιλικών κοινοτήτων, ώσπου να επιτύχουν το επιθυμητό αποτέλεσμα. Ποιος περιμένουμε να νοιαστεί για τα δικαιώματα μιας κοινωνικής ομάδας, αν όχι οι ίδιοι που αποτελούν την ομάδα αυτή;

Αν και στο παρελθόν επιχειρήθηκαν κάποιες –ανεπαρκείς, όπως αποδείχτηκε– προσπάθειες προς αυτή την κατεύθυνση, σήμερα η ύπαρξη ενός λιγότερο μετριοπαθούς ομοφυλοφιλικού κινήματος στη χώρα μας δείχνει να είναι πιο επιτακτική από ποτέ. Ενός κινήματος, βεβαίως, που, αντίθετα με ό,τι έχει συμβεί επανειλημμένως, δε θα προσφέρεται ως άλλοθι και βορά σε κερδοσκόπους «ιδεολόγους», σε φιλόδοξους «μαϊντανούς» των Μ.Μ.Ε. και σε αετονύχηδες επιχειρηματίες, μοναδική επιδίωξη των οποίων είναι η εκμετάλλευση και ο γρήγορος πλουτισμός σε βάρος των ομοφυλόφιλων.

Μολονότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, ήδη από το Φεβρουάριο του 1994, έχει ψηφίσει μια προτροπή προς τα κράτη μέλη να άρουν κάθε αρνητική διάκριση προς τους ομοφυλόφιλους, να προβλέψουν γι' αυτούς τη νομοθετική αναγνώριση του πολιτικού γάμου –ή, έστω, της συμβίωσης– και την υιοθεσία, καθώς και όλων των δικαιωμάτων, αλλά και των υποχρεώσεων, που θα συνεπάγονταν οι ρυθμίσεις αυτές, η απελθούσα –μετά τις πρόσφατες εθνικές εκλογές– ελληνική κυβέρνηση,

απασχολημένη προφανώς με τη δημιουργία σκανδάλων, τη διασπάθιση του δημοσίου χρήματος και το ξεπούλημα της Κύπρου, επέδειξε πλήρη απαξίωση στο ν' ανταποκριθεί στην προτροπή αυτή. Οι «ψίθυροι» συμπάθειας που ακούγονται κατά καιρούς από την «προοδευτική» Αριστερά –για την «παραδοσιακή» δε γίνεται λόγος– είναι φανερό πως, χωρίς να αποκλείει κανείς τις καλές προθέσεις ορισμένων, έχουν στόχους κυρίως ψηφοθηρικούς. Απομένει στη σημερινή κυβέρνηση, η οποία, στο κάτω-κάτω, ισχυρίζεται πως δε δεσμεύεται από «απλήρωτα γραμμάτια», να υπερβεί την αλαζονική λογική περί πολιτικού κόστους και να σκύψει πάνω από τα πολλά, ομολογουμένως, αλλά δίκαια αιτήματα των πολιτών αυτής της χώρας, μεταξύ αυτών και των κοινωνικών εκείνων ομάδων για τις οποίες δεν ενδιαφέρθηκε κανείς τόσα χρόνια, έτσι ώστε να μπορέσουν και οι ομοφυλόφιλοι πολίτες αυτής της κατά τα άλλα ευρωπαϊκής χώρας να επωφεληθούν από τις δυνατότητες και τις ευκαιρίες, που παρέχονται σε άλλους ευρωπαίους πολίτες, και να πάψουν επιτέλους να περιμένουν μάταια τον «από μηχανής θεό» για να δώσει λύσεις στα χρόνια προβλήματά τους.

Ο Αλέξης Αρβανιτάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο της Κρήτης το 1961. Ζει μόνιμα στην Αθήνα από το 1979.